

Guillem Carbonell
Vedruna Sant Boi de Llobregat
6è d'Educació Primària

El llibre vermell

Abans de començar si sou dels que no els agraden les històries de por, no llegiu aquesta història.

Em dic Marc Einstein sóc un estudiant de 4t d'ESO de l'institut Salesians de Sant Boi. Visc en una casa del barri centre de la ciutat amb la meva mare (tenia un gos que va morir fa poc i no tinc pare). He escrit aquesta història per explicar l'aventura més terrorífica de la meva vida. Així doncs, comencem...

Era una tarda d'estiu, encara que el cel estava tapat de núvols. Jo em trobava a casa esperant que la meva mare arribés de la feina fins que, entre el silenci del carrer, van picar al timbre dos policies. Venien a informar-me que la meva mare havia tingut un accident de trànsit i, per desgràcia, havia perdut la vida. Em van donar un llibre que van descobrir al seient del copilot. Era un llibre vermell sense títol on hi havia un pòsit que posava: "pel Marc". Van dir-me que fes les maletes perquè aniria a casa la meva tieta que viu a Toledo.

El trajecte va ser llarg i vam arribar a les deu de la nit. Abans d'anar-me'n a dormir vaig voler llegir "Matilda" de Roald Dahl. El llibre va sobre una nena que té uns pares adoptius que la tracten malament. A Matilda li agraden molt els llibres (com a mi) i, en sis mesos, va llegir més de deu llibres per adults! Vaig avorrir-me d'aquell llibre, així que vaig començar el que va deixar la mare. A la contraportada hi havia un pòsit on posava: "no llegir" però màgicament se'n va anar volant. Com que tenia la finestra oberta vaig pensar que era el vent i no li vaig donar importància. "Tot començarà quan obris aquest llibre", aquesta era la primera pàgina del llibre. Vaig passar la pàgina per saber-ne més:

"Reserva veu per poder cridar,
perquè dintre de poc apareixerà.
No tinguis por,
no pots escapar,
i en una caixa
ell t'atraparà."

Així acabava la segona plana. La tercera era encara més espantosa:

"Com més ho intentis
menys temps tindràs
potser demà a la tarda
et vindrà a visitar.

Aquesta nit malament la passaràs
perquè malsons i maldecaps
segurament podràs passar"

Llavors ja era l'hora d'anar a dormir.

A mitjanit vaig despertar-me, però vaig sentir un soroll: era la televisió. De sobte els llums es van encendre, la porta de l'armari va començar a bellugar-se, tot tremolava! I va ser en aquell moment quan vaig començar a escoltar una veu misteriosa: "Bona nit... Té vingut a veure... Saps que no pots escapar"

-Però qui ets tu?- vaig preguntar més espantat que quan em vaig quedar tancat a l'ascensor d'un gratacel.

"Tu m'has fet aparèixer i saps que no pots escapar... No pots fer res... Ets una misèria..."

Sense saber que estava passant vaig sortir al carrer i tots els fanals feien pampallugues. La veu desconeguda creixia encara més! Jo em posava més histèric!!! No podia més!!!! Vaig caure desmaiada a terra i vaig despertar al llit. Era de dia... Només havia estat un malson. Com era dissabte vaig anar a la biblioteca per trobar informació sobre el llibre. Desgraciadament, no vaig aconseguir informació. Tot el dia va ser normal, no obstant això, a les cinc m'avorria i volia llegir un llibre... Però tots estaven trencats, destrossats, tirats per terra, menys el llibre sense títol. No volia saber qui havia fet aquell destrossa i vaig veure la tele. Cap a les vuit vaig decidir llegir el llibre vermell. Els versos eren cada cop més esgarriposos. Fins que vaig trobar-me el poema més espantós que em podia imaginar:

"Cada 50 anys apareixerà,
i una tragèdia farà.

No pensis que un llibre et trencarà,
sinó que a algú voldrà matar.

Sang i sang,
sang i més sang

la mort aquella un accident semblarà"

No m'ho podia creure! O si... Aquell monstre havia matat la meva mare. En aquell moment, tenia moltíssima ràbia al cos. Intentava resoldre el que passava, però la veu misteriosa m'ho impedia. "Havia d'haver fet cas de la nota que posava a la contraportada", pensava mentre intentava d'ignorar aquella veu. Tot i així, la veu va començar a augmentar de volum. No podia seguir! Desesperat vaig trencar una pàgina del llibre. "No! Que fas?" va respondre la veu espantada i disminuint de to. Com que vaig notar un canvi, vaig començar a trencar les planes i la veu seguia disminuint. Vaig pensar que calia exterminar el llibre. Amb el llibre entre les mans vaig córrer cap a la botiga on hi havia una destructora de paper. Però pel camí em sentia cada cop més dèbil i la veu augmentava encara més! Finalment, vaig aconseguir arribar per acabar amb el llibre. "Triqui-triqui", feia la màquina al tallar el paper. Quan va acabar-se de destruir el llibre, vaig fer un cant de glòria, però no va durar gaire temps. El monstre (o el que fos aquella veu estranya), tot hi estar el llibre destruït, va continuar espantant-me. Mai havia viscut un moment així: era una patiment insuportable, etc... Vaig començar a plorar desesperat per la situació. De

genolls vaig començar a tumbarme al terra fins a veure-ho tot negre. De sobte una veu coneguda em cridava des de darrere: "Marc, Marc". Hem vaig girar per saber qui era... la meva difunta mare estava situada a pocs metres de mi!

-Mama?! Mama! Mama!!!- vaig dir mig plorant d'alegria corrents amb els braços oberts i amb un somriure a la cara, tot i així, ella no feia molt bon aspecte:

-Marc, no veus com estàs?

-Però, de què em parles?

-Que hagi mort no significa que la teva vida hagi acabat. Se el que t'està... Només tens la ment de pensament negatiu. El teu cor no té ni una gota de felicitat. Recorda els moments feliços que hem viscut. Tu no eres així. Aquella veu segueix viva perquè tu segueixes tenint por. Et sents insegur i no confies en tu mateix. Si us plau, torna a ser el d'abans. No tinguis por.

-Sí, ho faré.

D'un moment a l'altre em trobaria al mateix lloc d'abans. Decidit vaig dir:

-Vinga fantasma surt del teu amagatall. Què potser tens por? o, també potser que en comptes d'un fantasma ets una gallina: cocoroc-cocoroc.

-Bravo, bravo.- el llibre va reconstruir-se- Veig que vaig fer bé en escollir-te a tu com a portador.- deia la veu d'aquella espècie de fantasma.

-Què vols dir amb això de portador?

-És veritat! Deixa'm que t'ho expliqui. Vejam, soc un esperit del cel i, estava buscant una ment en la que m'hi podria establir. Llavors, el Déu suprem del cel, va dir-me, després de mirar el futur, que dintre d'una setmana moriria una dona. Abans que t'espantis aquella dona era la teva mare, però els esperits ni ningú poden canviar el futur. Bé, seguim. Com vaig veure que tu eres el seu fill, vaig organitzar tot aquell numeret per veure si estaves a l'alçada per ser el meu portador. I ja està.

-A veure... D'acord, jo haig de ser el teu portador.

-Sí, i t'hauràs d'acostumar a tenir-me a la ment; et podré ajudar en un examen o a l'institut.

-Bé... Accepto sense dubtes; la veritat és que vaig bé amb les notes, però... Va, no passa res.

I com veieu ja hem arribat a l'actualitat i segueixo convisquen amb aquesta veu que encara no sé qui és. Però, m'ha ajudat moltíssim. I espero que hagueu après que si en un llibre hi ha una nota on posa "No llegir", NO EL LLEGIU!!!

-I aquí ens acomiadem!!!

FI